

Михалаки(удивенъ.)

Съ единъ софта ли . . . А днеска азъ бихъ единъ софта да не бжде той?

Петко.

Той сжщиятъ . . чорбаджи, лулата си строшилъ! . . . (вдига късоветъ.)

Михалаки

Остави! Остави! Скоро иди да го повикашъ! Знаишъ ли дѣ е . ? . Кажи му, че го вика чорбаджи Михалаки . . Скоро! да се не бои, искамъ едно голѣмо кафе да го почерпа . . . Той е софта, ученъ челякъ . . а азъ обичамъ учени тѣ хора . .

Петко. (гледа прѣзъ прозореца.)

Ей го на пхтя приказова съ Домузчиолу.

Михалаки.

Аманъ! кажи му да влѣзе въ двора . . . (Петко излазя.) (Михалаки къмъ Сийка и Виктория): Какви чудни работи ставатъ на тоя свѣтъ! Тая заранъ Стояновичъ насмалко щяхъ да го изгонжъ изъ къщата си, а ето го сега посланикъ султановъ: блѣскахъ софтата — а ето, че той билъ човѣкъ на султана и носилъ нишени тѣ за Стояновича . . колко съмъ билъ будала! Да не можж да познажъ голѣмитѣ хора, а сѣ съ голѣми хора съмъ живялъ до сега. Отъ какъ додохж тие Московци, гаче си изгубихъ умътъ . . . Азъ като го бияхъ сѣ ми се виждаше добѣръ челякъ тоя софта . . . по очитѣ го познавахъ, че е човѣкъ за въ работа и, че има нѣщо въ главата му.

Петко. (влязя.)

Чорбаджи, казахъ му да почака въ двора . . . и Домузчиолу чака съ него . . иска и той да влѣзе . . . Но ти, чорбаджи, недѣй го запитва той ли е доне-